

Η Πραγματικότητα και οι «Ψευδαισθήσεις»

Η Αριστερά έχει μία ιδιόρρυθμη αντίληψη για τον Κόσμο.

Η Αριστερά, από τη φύση της, διακατέχεται από μια ρομαντική αντίληψη για το πώς λειτουργεί, αλλά και πώς οφείλει να λειτουργεί, ο Κόσμος. Διακατέχεται, επιπλέον, και από μία βαθιά βεβαιότητα για την εγκυρότητα της αντίληψης αυτής, που βασίζεται σε ατελείωτες εμβριθείς θεωρητικές μελέτες για τη φύση των πραγμάτων.

Η Αριστερά στην πραγματικότητα έχει μικρή επαφή με την πραγματικότητα – διακατέχεται από «Ψευδαισθήσεις». Όταν, σπανίως, έρχεται στην εξουσία, η σύγκρουση με την πραγματικότητα είναι σφοδρή κι επώδυνη.

Την άνοιξη και το καλοκαίρι του 2015, μόλις η Αριστερά στην Ελλάδα ανέλαβε την εξουσία, είχε μία οδυνηρή σύγκρουση με την πραγματικότητα για το πώς λειτουργεί -καλώς ή κακώς- το οικονομικό σύστημα. Είχε μία θεωρία για το πώς λειτουργεί, είχε μία θέση για το πώς θα όφειλε να λειτουργεί, κι είχε κι ένα σχέδιο για το πώς θα κατάφερνε να το κάνει να λειτουργήσει κατά τη θέλησή της. Η σύγκρουση με την πραγματικότητα, εκτός από έρπητες και χάλια στο πρόσωπο, κόστισε αρκετά δισεκατομμύρια στη Χώρα και μία υπαρξιακή απογοήτευση στους ακολούθους της Αριστεράς -σταθερούς ή ευκαιριακούς.

Η Αριστερά είχε ανέκαθεν μία περίεργη άποψη για το πώς λειτουργεί το Διεθνές Σύστημα. «Εθνικισμοί», «Εμπόριο Όπλων», «Οι λαοί δεν έχουν τίποτα να μοιράσουν», «το Αιγαίο ανήκει στα ψάρια του» κ.λπ. – γνωστά σε όλους τους παροικούντες την Ιερουσαλήμ. Ως συνήθως, η επαφή με την πραγματικότητα υπήρξε οδυνηρή – ήδη για την πρώτη Αριστερά που κέρδισε την εξουσία: το 1917, μεσούντος του Α' ΠΠ, ο Λένιν και οι συν αυτό είχαν τη βεβαιότητα ότι όταν αναλάμβαναν αυτοί την εξουσία, οι Γερμανοί στρατιώτες θα πέταγαν τα όπλα τους και θα ενώνονταν μαζί τους σε μία κοινή «εργατική» εξέγερση. Φυσικά, ο Γερμανικός στρατός απλώς καταδίωξε ασυγκίνητος τους Μπολσεβίκους, μέχρι που αυτοί αναγκάστηκαν να δώσουν γην και ύδωρ.

Το 2015 η Αριστερά ανέλαβε την εξουσία στην Ελλάδα με τις ίδιες παράδοξες αντιλήψεις: «εθνικισμοί», «εμπόριο όπλων», «οι λαοί δεν έχουν τίποτα να μοιράσουν», «θα το ρισκάρουμε με την Τουρκία» (να περικόψουμε ισχυρότατα τις ανύπαρκτες εξοπλιστικές δαπάνες...) κ.λπ. Καθώς η Τουρκία είχε τα δικά της εσωτερικά ζητήματα και καθώς το παγκόσμιο ενδιαφέρον ήταν στραμμένο στη χώρα μας για διαφορετικούς λόγους, το πρόβλημα δεν φάνηκε τον πρώτο καιρό.

Με το πέρασμα του χρόνου, όμως, αφ' ενός η Ελλάδα σταμάτησε να συγκεντρώνει το διεθνές ενδιαφέρον για οικονομικούς λόγους -αφού ο «Γιάννης» σταμάτησε να κάνει την ατραξιόν- αφ' ετέρου στην Τουρκία η εσωτερική αναταραχή σταδιακά εξομαλύνθηκε. Και η πεποίθηση της Αριστεράς ότι «αν δεν ασχοληθείς με τους Τούρκους, δεν θα ασχοληθούν κι αυτοί μαζί σου», άρχισε να δοκιμάζεται στην πραγματικότητα.

Οι Τούρκοι έγραψαν στα παλιά τους υποδήματα τις ιδεολογικές πεποιθήσεις της Αριστεράς και τις πολιτικές αναλύσεις της, και συνέχισαν από εκεί που είχαν μείνει.

Αμφισβήτησαν ρητώς κι ευθέως τη συνθήκη της Λωζάννης (από την Αθήνα...), επιχείρησαν να βυθίσουν μία ελληνική ακταιωρό, σταμάτησαν βιαίως την ερευνητική γεώτρηση της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Αποκλειστική της Οικονομική Ζώνη, κι όταν εμείς... σταματήσαμε να αναπνέουμε, περίτρομοι, έτσι ώστε να μη «δώσουμε λαβή» για κάτι χειρότερο, οι Τούρκοι απλά δημιούργησαν το επεισόδιο στις Καστανιές.

Για το τι έγινε στις Καστανιές δεν απαιτούνται ιδιαίτερα σχόλια. Και η Τουρκική Κυβέρνηση και η Ελληνική Κυβέρνηση γνωρίζουν πολύ καλά τι έγινε, όπως γνωρίζουν πολύ καλά τι έγινε και οι σημαντικοί τρίτοι.

Είναι η αμήχανη στιγμή που ο κ. Τσίπρας διαπιστώνει, πάλι, ότι οι «Ψευδαισθήσεις» του έρχονται σε οδυνηρή σύγκρουση με την πραγματικότητα.

Και τώρα, τι;...

Κανείς δεν αναμένει από τον κ. Τσίπρα να μετατραπεί σε «Εθνικό Ηγέτη». Όμως καλώς ή κακώς, είναι ο υπεύθυνος Πρωθυπουργός της Χώρας, τουλάχιστον μέχρι τις εκλογές. Και μέχρι τότε φέρει την απόλυτη ευθύνη για τη διακυβέρνησή της.

Η Τουρκία (και όχι «ο Ερντογάν») δεν πρόκειται να σταματήσει με το επεισόδιο στις Καστανιές. Η Τουρκία έχει έντονη –και όχι αδικαιολόγητη– την αίσθηση ότι αντιμετωπίζει μια μικρή, χρεωκοπημένη χώρα με αδύναμη ηγεσία. Κι αυτό την προκαλεί να εντείνει την κλασική της τακτική. Η Τουρκία δεν επιθυμεί και δεν χρειάζεται γενικευμένο πόλεμο με την Ελλάδα. Αυτό που κάνει είναι ότι, χρησιμοποιώντας την απειλή ενός γενικευμένου πολέμου, υποχρεώνει την Ελλάδα σε διαρκείς υποχωρήσεις σε «ελάσσονα» ζητήματα.

Οι επαναλαμβανόμενες υποχωρήσεις-ήττες, τελικώς αθροιζόμενες, είτε συνιστούν καθ' εαυτές υποχώρηση στρατηγικού επιπέδου δημιουργώντας νέο status quo, είτε οδηγούν σε μία υποχώρηση

στρατηγικού επιπέδου σε κάποιο πλέον μείζον ζήτημα. Κάτι αντίστοιχο με την Συμφωνία της Μαδρίτης, που ήρθε σαν αποτέλεσμα της ήττας στα Ίμια.

Η επόμενη κίνηση της Τουρκίας κατά των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Ελλάδας είναι κατ' ουσίαν γνωστή.

Στο Ανατολικό Αιγαίο υπάρχουν δέκα, περίπου, μικρονήσοι, οι οποίες αποτελούν τον ιδανικό και διακηρυγμένο στόχο της τουρκικής στρατηγικής απέναντι της Ελλάδας. Δημιουργείται επί χρόνια κλίμα έντονης αμφισβήτησης της ελληνικής κυριαρχίας επ' αυτών, κλίμα που έχει καταγραφεί και εμπεδωθεί στη διεθνή κοινή γνώμη.

Οι νησίδες είναι μικρές και, στην παρούσα φάση, πλημμελώς – πλημμελέστατα φυλασσόμενες από υποτυπώδεις στρατιωτικές φρουρές.

Υπό τις παρούσες συνθήκες, είναι το πιο εύκολο πράγμα για τους Τούρκους να προβούν στην αιφνιδιαστική υφαρπαγή της φρουράς μίας ή περισσότερων μικρονήσων. Η επιχείρηση θα είναι αστραπιαία (2-3 ώρες το πολύ), και αρκετά μικρής κλίμακας ώστε να μην υπάρξει ανησυχία για την έγκαιρη αντιμετώπισή της.

Οι φρουρές είναι τόσο ασθενείς και από κάθε άποψη ανεπαρκείς, ώστε είναι πολύ εύκολο να εξουδετερωθούν αναίμακτα – ή με μηδαμινές (ελληνικές) απώλειες.

Η θέση πολλών μικρονήσων είναι αρκετά κοντά στη Μικρασιατική ακτή ώστε να μπορεί, εν συνεχεία, εύκολα να αποκατασταθεί αεροναυτική κυριαρχία στον γύρω χώρο και οι κατακτημένες νησίδες να είναι ασφαλείς έναντι άμεσου αντιδράσεως.

Με τα δεδομένα αυτά, η Τουρκία έχει μία εξαιρετική ευκαιρία: να προβεί σε μία αστραπιαία ενέργεια η οποία θα ταπεινώνει την Ελλάδα, θα αλλάζει ριζικά το status quo του Αιγαίου, και να θέτει την ελληνική ηγεσία προ του διλήμματος: είτε να αποδεχτεί το τετελεσμένο, είτε να απαντήσει κηρύσσοντας γενικευμένο πόλεμο.

Με δεδομένη την ποιότητα της ελληνικής ηγεσίας, η Τουρκία αισθάνεται ασφαλής για την έκβαση μίας τέτοιας κρίσης. Και κανείς, μα κανείς, ούτε οι ΗΠΑ, ούτε η «Ευρωπαϊκή Ένωση», ούτε καμία ευρωπαϊκή χώρα δεν θα κουνήσει το δαχτυλάκι της προς βοήθειά μας. Αν και φυσικά, όλοι θα εκδώσουν καταδικαστικές αποφάσεις.

Οι ασθενείς φρουρές (που αφελώς εμφανίζονται και στις φωτογραφίες των επισκέψεων επισήμων), με πενιχρά μέσα, με πενιχρές εγκαταστάσεις και ανύπαρκτη οργάνωση εδάφους, σχεδόν προκαλούν τον αντίπαλο. Αυτό που καταπλήσσει είναι η αδράνεια της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας απέναντι στη εξόφθαλμη αχίλλειο πτέρνα της ελληνικής άμυνας.

Καταπλήσσει τόσο, που θυμίζει τις πιο εξωφρενικές στιγμές της Μικρασιατικής Καταστροφής, όταν επί μήνες όλοι οι αρμόδιοι γνώριζαν την τραγική αδυναμία της Εξέχουσας και ότι αυτή αποτελούσε την αχίλλειο πτέρνα της ελληνικής διάταξης, όμως κανείς δεν κινητοποιούταν να κάνει κάτι -απολύτως απλό- γι' αυτήν.

Ακόμη και στην Ελλάδα της κρίσης, των μνημονίων και της στρατιωτικής καχεξίας, το πρόβλημα δεν είναι άλυτο, ούτε εκτός των ρεαλιστικών δυνατοτήτων της χώρας. **Το να βρεθούν πεντακόσιοι άντρες (πέραν των φρουρών των νησιών), πρόσθετος βαρύν οπλισμός πεζικού, άφθονος νυκτοσκοπικός εξοπλισμός και να διατεθούν φορητοί αντιαεροπορικοί πύραυλοι, το να οργανωθεί εντατικά το έδαφος με μόνιμα και πρόχειρα έργα, το να διατεθούν άφθονα εκρηκτικά, το να επιλεγούν δεκαπέντε-είκοσι δυναμικοί κατώτεροι αξιωματικοί που θα εκπαιδεύσουν εντατικά τις φρουρές, θα τις κρατήσουν σε εγρήγορση και με το ηθικό υψηλό, δεν είναι κάτι εκτός των -ρεαλιστικών- δυνατοτήτων ακόμη και της σημερινής Ελλάδας.**

Οι φρουρές δεν χρειάζεται να είναι «ανίκητες». Χρειάζεται απλώς να είναι σε θέση να μην αιφνιδιαστούν, να μην υφαρπαγούν, και να αντιτάξουν σοβαρή αντίσταση για μερικές ώρες. Αυτό

αρκεί απολύτως για να ματαιώσει τα σχέδια των «φίλων και συμμάχων» μας.

Αν ο κ. Τσίπρας δεν θέλει να συνδεθεί ιστορικά η Αριστερά και ο ίδιος με το Αιγαίο κατά τον τρόπο που η Χούντα και ο Ιωαννίδης συνδέθηκαν με την Κύπρο, θα πρέπει να κάνει κάτι γι' αυτό. Αλλιώς, η κατάρρευση των δεύτερων «Ψευδαισθήσεων» δεν θα περάσει με έναν απλό έρπητα...

ΥΓ: Κανείς μπορεί μόνον να ελπίζει ότι οι κ.κ. Αποστολάκης και Στεφανής δεν «έχουν διαβεβαιώσει τον κ. Πρωθυπουργό ότι οι Ε.Δ. είναι σε θέση να...» κ.λπ. Γιατί αν το έχουν κάνει, η Ιστορία θα τους επιφυλάξει ανάλογη αντιμετώπιση. Κι όχι μόνον η Ιστορία.

12.03.2018

Πηγή: [Βελισάριος](#)